

Батьківські вихідні

КУПИТИ

Щороку Університет Санта-Клари на одні вихідні гостинно відчиняє двері для батьків першокурсників. П'ятничний вечір мав стати теплим родинним святом. Та п'ятеро студентів коледжу при університеті не з'явилися на урочистій вечері. Спершу це могло здатися звичайною юнацькою забудькуватістю чи наслідком гучної вечірки - якби не тривожна новина: іншу студентку, яка зникла кілька днів тому, знайшли мертвою.

Розслідування очолює агентка ФБР Сара Келлер. Вона підозрює: кожен із батьків зниклих студентів приховує тяжкий гріх. І, можливо, хтось вирішив, що настав час їхнім дітям заплатити за провини батьків.

Пролог

Вони біжать. Біжать через прадавній страх, знаючи: якщо сповільняться, то всі п'ятеро помруть.

Важко думати в цьому тумані жаху. Ще на початку тижня їх найбільше лякало, що в гуртожитку мама може знайти в його тумбочці желейки з канабісом, що тато помітить серед її речей пачку презервативів. Що у неї знайдеться фальшиве посвідчення особи, а в нього — зім'ятий аркуш із проваленою контрольною.

Але зараз, з піском у взутті, на тлі багаття, що горить удалині, під гуркіт хвиль, вони залишають ці дрібниці позаду.

І біжать.

Добігають вузькою стежкою до морської печери, беруться за руки й долають небезпечні хвилі та зубчасті скелі, щоб потрапити всередину.

Занурившись у темряву, вони немов кам'яніють. Думки вирують у головах: цікаво, які зачіпки знайде поліція? Груповий чат? Пости в соціальних мережах? Відеозапис жаху, який привів їх сюди?

Розбивається ще одна хвиля. Наближається ще один промінь ліхтарика.

З-під руки, що затуляє рот, виривається ще одне скиглення.

Які зачіпки знайде поліція?

Чи не знайде нічого, окрім їхніх холодних бездиханних тіл?

П'ятниця
За три дні до того

Розділ 1

Родина Рузвельтів

Блейн насолоджується променями ранкового сонця, з клацанням тягнувши скейтборд по сходах до кампусу. Хлопець милується пальмами та симпатичними одноступінцями, що в самих лише бікіні розляглися на рушниках у траві, удаючи, що читають. Він навчається в коледжі Університету Санта-Клари лише кілька місяців, але вже вирішив, що ніколи не поїде з Каліфорнії. Його рідне місто, Вашингтон, округ Колумбія, з постійно багнистими дорогами, залежністю від статусу і влади, з нудними старими мармуровими будівлями, не має нічого спільного з Каліфорнією.

Він зупиняє скейт і підбиває його ногою так, що той злітає вгору, просто йому в руки, — трюк, який він відпрацьовував ще з дня заїзду. Біля Кемпізі-холу натовп: якесь видовище.

Він помічає свого приятеля Марка Вонга.

— Що сталося? Протипожежні навчання?

Марк заперечно хитає головою.

— Я не знаю. Усіх вигнали з гуртожитку. Це схоже на рейд секретної служби абощо.

Блейн переводить погляд на чотири позашляховики, припарковані на стоянці перед входом. На чоловіків у темних костюмах, що виструнчилися там.

Ух. Як Блейн міг забути? Сьогодні ввечері починаються батьківські вихідні.

— Це просто передовий загін моєї мами. Блейн закочує очі.

Марк перетравлює почуте, потім його погляд спалахує.

— Це до біса круто, чувак. Вона, типу, важлива персона чи що?

Блейн знизує плечима. Він дивиться, як двоє стриманих чоловіків з навушниками похмуро зиркають з-понад сонцезахисних окулярів. Вони «обожнюють» увагу.

Блейн обертається до свого друга, криво посміхається.

— Дивись.

Він дістає шнурок, знаходить невеличкий пристрій, прикріплений до брелока, потім спрямовує лазерну указку на одного з агентів. На грудях чоловіка з'являється маленька червона цятка. Минає лише мить — і з позашляховика вилітає ще кілька агентів.

Галас натовпу гучнішає в міру того, як розгортається драма. Потім усі усвідомлюють, що це не лазерний приціл снайпера. Провідний агент Служби дипломатичної безпеки здалеку завважує Блейна і прямує до нього.

— От лайно, — каже Марк, швидко відступаючи, коли масивний агент з похмурим обличчям стає перед Блейном.

Велетень має такий вигляд, ніби залюбки вдарив би студента, але натомість простягає до нього руку.

— Це не гра, — єдине, що він каже.

Коли Блейн не віддає йому лазерну указку, агент вириває шнурок з його руки. Хитаючи головою, чолов'яга провадить:

— Ваша мати чекає в гуртожитку, у вашій кімнаті.

Ну що ж, слід уже пройти через це.

— Побачимося в Бенсоні на обіді, — каже Блейн Маркові.

На шляху до Кемпізі один із хлопців з гуртожитку дає Блейну «п'ять», наче це була найнепохальніша річ, яка коли-небудь траплялася в його житті. Усередині це місто-привид. Старшої дівчини, зазвичай роздратованої й неприязної, зараз нема на посту чергової. Стіл для настільного футболу нікого не цікавить, натовп не вболіває за гру. Крісла порожні. Блейн простує коридором. Біля його кімнати стоїть інший мамин охоронець.

Агент майже непомітно киває, дозволяючи Блейнові ввійти. Матері не видно — слід пройти вузьким коридором до крихітної будки, яку Блейн називає своєю домівкою. Хлопець чує, що вона розмовляє з кимось по телефону — як завжди.

Він на мить затримується в коридорі, прислухаючись.

— Я не знаю, чому ми говоримо про це, — каже його мати в слухавку. Комусь, хто, як завжди її співрозмовники, у глибокому лайні. — Дурниці, Генку. Це нісенітниця.

Блейн розуміє, що на зв'язку його батько.

— Це прописано в нашій угоді. У мене батьківські вихідні.

Спадає важка тиша. Градус напруження підвищується. Звична сварка між ними.

— Справді, Генку? Справді? Тоді я сподіваюся, що вони вб'ють і мене, щоб я більше ніколи не чула твого клятого голосу.

Блейн замислюється, задкує і з гучним звуком упирається скейтбордом у стіну, щоб жінка почула.

— Привіт, мамо, - каже він.

Вона стоїть до нього спиною, ніби збирається з думками.

Потім обертається. Одягнена в один зі своїх звичних службових костюмів, який чомусь робить її ще вищою. Темне волосся, що спадає до шиї, як завжди, бездоганне.

— Любий, як справи? — У її голосі жодного сліду від того напруження, яке відчувалося кілька секунд тому. — І це все? «Привіт, мамо»? Підійди й обійми мене.

Вони напружено обіймаються.

Блейн уловлює слабкий аромат її жасминових парфумів, який ненадовго переносить його в дитинство. Ось мама співає поппісеньки, вставляючи власні безглузді слова, коли вони їдуть додому з Малої ліги. Ось вона кружляє в танці, а Блейн б'є у свої іграшкові барабани бонго. Ось вона навіть дивиться з ним «Губку Боба», стверджуючи, що Сквідвард — її улюблений персонаж. А потім з'явилася ця нова відповідальна робота. Винагорода за її голову через цю нову відповідальну роботу. Жахливе зникнення Блейна на чотири дні. І розлучення. Здавалося, що кожний стрес покривав її шаром лаку, запаковуючи у тверду, позбавлену радості шкаралупу.

Йому цікаво, як довго вона критикуватиме його зачіску, одяг. Вуса, що їх, за наполяганням братства, до якого вступає, він відростив, бо, мовляв, схожий на Гусака з фільму «Найкращий стрілець».

На диво, вона просто каже:

— Я в захваті.

— Від чого?

Вона пильно дивиться на нього.

— Від можливості провести з тобою час. Познайомитися з твоїми друзями. Познайомитися з іншими батьками.

Блейн киває й не відповідає.

— А для батьків є якийсь порядок денний? — Вона робить паузу. — Неважливо, Пол знатиме.

Пол — керівник її апарату. Найулесливіший вашингтонець, який вам коли-небудь траплявся.

— Сьогодні буде вечерея з моєю проєктною групою, — каже Блейн.

У кожному гуртожитку першокурсників розбивають на невеликі групи по п'ять-шість студентів. До кінця року вони мають виконати спільний проєкт, але більшу частину часу просто розважаються.

— Ти вже пообідав? - запитує мама.

— Я маю зустрітися з друзями в їдальні, — каже він, сподіваючись, що вона не ображатиметься.

— Це чудово. Насправді я мушу зробити кілька дзвінків у другій половині дня. Тож побачимося ввечері?

Він згідно киває.

— Може, перед вечерею поголиш той персиковий пушок над губою?

Ось і воно.

— Не можу, це стосується братства.

Вона супиться.

— Принаймні одягни чисту сорочку.

Ще одні міцні обійми, і він іде геть.

Рекомендована література

[Темна освіта](#)

[Мавка і Ко](#)

[Перейти до категорії
Трилер](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ